

* * *

Ти пам'ятаєш? Осіннє сплетіння тіней і тіл,
і наші пальці, що також піддалися загальному трансу...

Ти обіцяв стати суттю для мене усіх речей,
але пішов, не залишивши ніжності другого шансу.
А я шукала тебе. На платформах покинутих міст,
у сутінковому мареві і на бульварах несходжених,
у щирих усмішках, тих, що до зморшки в куточку очей,
у моїх мріях і снах, і у віршах моїх ненароджених...

А я шукала тебе. На площах незмірених міст,
і в безсоромно байдужих обличчях усіх перехожих.
Мої шукання – злиденна агонія, клята мара,
бо ти своєю подобою геть ні на кого не схожий.

Моє життя – це театр надій, сподівань і мрій,
лялька-маріонетка, ролі із присмаком марності...
Ти пам'ятаєш свою обіцянку? Звичайно, забув.
А я сьогодні згубила останки моєї реальності.

* * *

Ти розклав по полицках своє життя,
знав, коли тобі «байдуже» й «треба»,
а я не розуміла, де кінчалося море
і починалося небо

Ти був з тих, кого я завжди називала
клятими реалістами,
що карбують постійно своїми вустами
голісіньку правду міста

Розкришив, розхитав і розсунув уцент
рамки моєї свідомості,
та взамін дарував, наче морфію дозу,
те легке відчуття невагомості

Блаженство не вічне – і короткочасність
ляпасом б'є по скроні,
одна мить – і я вже тебе проводжаю
у небуття на пероні

Ти розклав по полицках моє життя
і пішов, залишивши спадок:
моє море і небо, що злились воедино
у безмежжі туману згадок.

Світлана **ВЕРТОЛА** – поетка, людина з активною життєвою позицією, організаторка літературно-мистецьких проєктів. Народилася в місті Ілловайську. Пише з юних літ. Наразі навчається в Інституті філології КНУ імені Тараса Шевченка за спеціальністю «Літературна творчість».

Волонтерка Благодійного Фонду «Здоров'я жінки та планування сім'ї»; ініціаторка акції «Твоя поетична листівка», постійна ведуча літературних студій на базі коворкінгу «Лунотека».

Не уявляє свого життя без письменництва. Також натхненно вишиває бісером, захоплюється посткросингом.

ПАЛИЧКА КОХАННЯ

Мене лихоманить від твого неКОХання
і я заламую руки
у нескінченній пропасниці

Гарячі губи шепочуть про чергову дозу морфію
і мене зводить судомами
на олтарі сповідальниці

Шаленим поглядом вічно тебе шукаю у натовпі
і спопеляюсь від жару
твого мовчання й байдужості

Кричу до тебе хрипким своїм зболеним голосом
і я втрачаю свідомість
від тої зимної чужості...

Де ти, скажи мені, любий?
Куди подів свої очі,
що так скажено і тривко
до катувань цих очі?

У твоїх руках – цілий Всесвіт!
Ти вершиш суд наді мною –

вбий чи вилікуй, лиш залишиш
і таким неКОХаним індиговим поглядом
дивись.

* * *

це дзеркало бачило мене різною
своїми скляними очима
знало кожен погляд і подих
знало кожен мою причину
воно бачило мене зламаною
напівзбожеволілою від самоти
як же шкода
що це кляте дзеркало
знає краще мене
ніж ти

Стрічками, шовком і лозами пальці сплітаються,
Губи трояндові пестять, шепочуть притишено,
Сором і спокій, темнії чадри і мантиї,
У передпокої, в сутінках млосних залишено.

Місячне сяйво із вогником свічки зливається,
Очі виблискують іскрами – ніжно-закохано

Чи то любов'ю, чи трунком хмільним і солодким
серце, мов птаха Сімург, безнадійно сполохане?!

Перлами клятви ті щирі зізнання розсіпані...
Їх на колінах в намисто коштовне збираючи,
Я поцілую поділ тої довгої мантиї,
Від почуттів, наче свічка, повільно згоряючи.

Мар'ян КОНДРАТЮК – поет, музикант. Народився 1998 року в селищі Романові на Житомирщині. Закінчив Житомирський обласний педагогічний ліцей. Нині студент Інституту філології КНУ імені Тараса Шевченка за спеціальністю «Літературна творчість». Гітарист гурту «МаревО». Автор книги «Куди Ше?». Лауреат поетичних змагань об'єднання «Оксія», конкурсів «Золота троянда», «Хортицькі дзвони».

* * *

Коли не лишиться ялинок у квартирах,
Коли навпроти примружилась самота,
Перед твоїми шторами поселиться страх.
Твого посуду принишкли вогники.
І все, ніби кінець.
В будинку вічної осені
Зима чимчикує на спад,
Засинає останнім голосом знайомим.
Мовчить з тобою стеля, німіє екран.
Моторошно дивитись у дзеркало порожне.
Німіє всесвіт, де ти раніш мовчав.
Замовкли келихи, їх не став мити.
Хай прийде будень – розбавить газетами зал.
Хай буде знову осінь, без надії на диво.
І вічний кінець літа.
І живеш цим тільки ти.
Тоді настане ніч. І лячно, як не відволікайся.
Усі, хто забавляли, тепер суворо сплять.
Хай настане осінь, я заспіваю їй про літо,
А воно ж не скінчилось! Дивись, воно в гірляндах,
Заплуталось і дихає.
І вічний-вічний міст не старіє,
Йому нема куди.
Ізліз сніг у парку за мостом.
Здіймаю келих, хай настане кінець літа.
Я за його здоров'я,
помию посуд за нього!

* * *

Сьогодні не особливий день,
І звичні дні.
Від зупинки до даху –
Рівно цигарка.

І наблизившись до...

Упіймавши цигарки дно,
Він помітить,
Що взяв половину собі,
Половину – зжер вітер.

Погляд мій вгору –
Там – світло.
Я стану сидіти на фундаменті
І зрозумію,
Що, якщо я просиджу до дна ночі,
То в хмарах не помічу точно
Літака, який може з ніг мене збити.

Але я не хочу під дах.
І курити – не мій шлях,
щоб змиритись.
Бо горітиме світло
Не тобі й не мені.
І холодно однаково двом.

Повертаюся на зупинку,
Зупинити трішки час і землю.
А земля – вперта облізла білка.
Їй би відірватися від собак
І по весні, не взимку, не так,
На себе вилити б валер'янки літр,
І прийде схреститись, а може, й жити,
Хтивий юпітер.

Може, й ми будемо під світлом.
Може, й ми побачимо з вікна...
Як тріщатимуть гілки,
Як зійдуться усі вісі
У закоханих землі й юпітера.